

ATATÜRK'LE BİR GÜN

MEHMET
ATILLA

ATATÜRK'LE BİR GÜN

ATATÜRK'LE BİR GÜN

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mehmet Atilla

EDITÖR: Barış İnce

SON OKUMA: Seza Özdemir

KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz

GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ekim 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-956-8

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

ATATÜRK'LE BİR GÜN

Mehmet Atilla

1959 yılında Bodrum'da doğdu. İlköğrenimini Turgutreis kasabasında, liseyi de İzmir'de tamamladıktan sonra Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nu bitirdi. Samsun, Yozgat ve İzmir illerinde öğretmenlik yaptı, 2003 yılında emekli oldu. Şiir, öykü, roman ve çocuk edebiyatı dallarında eserler veren Atilla'nın hem çocuklar hem de yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır.

Bugüne değin birçok çalışması övgüye değer bulunan Mehmet Atilla, sırasıyla Mevlüt Kaplan Çocuk Öyküleri ödülü (1996), Arkadaş Zekâi Özger Şiir özel ödülü (1999), Bilgi Yayınevi e-kitap öykü ödülü (2002), Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri ödülü (2007), Tudem Edebiyat Ödülleri Çocuk Şiirleri ikinciliğini (2009) kazandı. *Parktaki Gergedanlar* adlı kitabı ise Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından "2010 yılının kitabı" seçildi (2011).

Dil Derneği, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği ve Türkiye Yazarlar Sendikası üyesi olan Mehmet Atilla, Bodrum'da ve İzmir'de dönüşümlü olarak yaşıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Sen de Oku: Gülmeyi Bilen Müdür Aranıyor

Sen de Oku Klasikler: Gulliver'in Gezileri • Tom Sawyer'ın Serüvenleri
Mercan Adası • Don Kişot

Şiir: Kafesteki Çikolata

Öykü: Bilgisayardaki Saklambaç

Roman: Uçan Dalgalar • Tuhaf Yaratıklar Çiftliği • Havlayan Harfler
Yüzümde Kırlangıç Gölgesi • Balıklar Tiyatroda • Kalbimdeki Kelebek
Parktaki Gergedanlar • Yapboz Çocukları • Güvercin Adımları • Hayal Rüzgârları
Atatürk'le Bir Gün

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

İs Kan Dil (roman) • Paramparça (roman)

BÖLÜMLER

Karar Verildi: Portekiz'e Atatürk Gidiyor!	9
100. Yıl Müzesi	15
Ülkü'ye Telgraf	21
Harika Sürpriz	26
Atatürk ve Biz	36
İlk Söz Cep Saati'nin	46
Ejderha Ayaklı Sehpa Konuşuyor	56
Radyodan Dinlediklerimiz	67
Panama Şapka'nın İzlenimleri	79
Kara Tahta Görev Başında	86
Bastonlarda Anı Çok	93
"Mutluyum, Çünkü Başardım!"	99
Atatürk'le ve Eşyalarıyla	104
Çanakkale Mesajı	108
Atatürk'ün Soruları	116

Karar Verildi: Portekiz'e Atatürk Gidiyor!

Teyzem sevimli biridir. Azıcık da serüven düşkünüdür. Öğrenciliğinde bile birçok ülkeye gidip gelmişliği var. Oralarda yaşadıklarını çok da eğlenceli anlatır. Zaten sonunda bu ülkelerden birine, Portekiz'e demir atmış, David enişteyle evlenmiş, ardından Luna doğmuş, teyzem de oralı olmuş. Şimdi kocasıyla birlikte bir hastanenin ilk yardım ekibinde görev yapıyor. İki üç yılda bir Türkiye'ye gelirler, özlem gideririz, bol bol da çene çalarız.

Bu yılki Noel tatillerini bizimle geçirmek istediler. Havalimanında karşıladık onları. Sarıldık, öpüştük. Bu arada

çaktırmadan Luna'yı baştan ayağa süzdüm. Sanırım aynı şeyi o da benim için yaptı. İlk dikkatimi çeken boyunun epeyce uzamış olmasıydı. Kilo da almış olmalı. On iki değil, neredeyse on beş yaşında gösteriyordu. David enişte ve Selin teyze ise pek değişmemiştii.

Eve giderken Luna kulağıma yaklaşır, "Onur," dedi, "bir şey söyleyeceğim."

Yüzüne baktım. Gözleri pırıl pırıldı. "Bana yardım etmen lazım."

"Nasıl bir yardım?"

"Kısa bir belgesel çekmem gerekiyor. Okul için. Bir tür ödev yani. Birlikte yapabilir miyiz?"

Kafam da burnum da aynı anda kaşındı. Ne diyeceğimi bilemedim. En iyisi doğruyu söylemekti: "Belgesel mi? O da ne yahu! Ben anlamam ki öyle fiyakalı işlerden."

"Anlayıp anlamaman önemli değil. Yanımda ol, yeter. Çok da abartmayacağız zaten. Derdimizi anlatacak kadar bir şey çekeceğiz, olup bitecek."

"Ama onun altından kalkmak bile kolay olmaz sanırım."

"Merak etme. O kadarcık hazırlığım var. Aslına bakarsan, burada çekmek zorunda değilim ama mademki geldik, bu ortamı değerlendireyim diyorum."

"Neyin belgeselini çekeceksin?"

"Ona biz karar vereceğiz. Ne istersek..."

Bu esneklik rahatlamama yol açtı. İlk andaki çekinceleirim azalmaya başladı. Luna'ya yardım etmenin keyfini yaşamak bir yana, benim için de hoş bir deneyim olur diye

düşündüm. Zaten uzak durmam da mümkün değildi, kıyısından köşesinden bulaşacaktım nasılsa.

“Peki, tamam!” dedim. “Ama sorumluluk almam. Sen ne yapmam gerektiğini söylersin, ben üstesinden gelmeye çalışırım.”

“Anlaştık. Çak!”

Teyzem bu fısıldaşmayı duymuş meğer. Bunu akşam yemeğinde sorduğu sorudan anladık: “Eee, gençler! Ne oldu belgesel işi?”

Luna’yla göz göze geldik. Şaşkınlığımızı yenmenin tek yolu buydu.

“Onur’la birlikte çekeceğiz,” dedi Luna.

“Neyi ya da kimi?”

“Karar vermedik daha.”

“Verseniz iyi olur. Şurada hepi topu bir haftalık zamanımız var.”

Teyzem haklıydı. Bir an önce adım atmalıydık. Luna, durumu annelere de anlattı. Böylelikle bir beyin fırtınası oluştu evimizde. Öneriler havada uçtu ama bir süre sonra dağılıp gittiler. Fırtına da kendiliğinden durdu. Araya başka konular girdi çünkü.

Luna’yla birlikte benim odaya geçtik. Açtık bilgisayarını, kitapları, dergileri; şöyleydi, böyleydi, şu olurdu, bu olmazdı derken onlarca seçenek arasında gezinmeye başladık.

Neden sonra David enişte yanımıza geldi. Kırık dökük Türkçesiyle, sözcükleri oraya buraya savurarak sordu:

“Var belki sizde bir karar? Çok merak ediyor herkes.”

“Bakıyoruz babacım,” dedi Luna.

“Biliyor musunuz, ben çekti eskiden bir belgesel. Öğrenciyken yani. Bir milli kahraman var Portekiz’de. Bütün dünyaya bilir onu. Vasco da Gama diye müthiş denizci... Onunla ilgili çekti ben ve aldı çok yüksek puan. Siz de böyle biri...”

O anda zihnimde bir kıvılcım çaktı. ‘Kahraman’ sözcüğüydü belki bu kıvılcımı çaktıran. Nasıl oldu bilmem, sözcükler ağızımdan dökülüverdi: “Bizde de var ulusal bir kahraman.”

Sonra sustum. David eniştenin, “Kim?” diye sormasını bekledim bilerek. Ne ki Luna buna fırsat bırakmadı. “Atatürk demek istiyorsun herhâlde?”

Gülümsemekle yetindim.

“Aaa, neden olmasın?” dedi David enişte. “Ben de seviyor Atatürk ve saygı duyuyor çok. Portekiz için harika bence. Öğrenciler ve öğretmenler... Onlara da çok iyi...”

David enışteden bu kadar hızlı destek beklemiyordum doğrusu. Atatürk hakkında bilgisi olması da sevindiriciydi. Salona geçip ona Atatürk’ü sevdiren Selin teyzemi kutlamak geldi içimden. Ancak Luna’nın benim kadar heyecanlanmadığını fark edince duraksadım.

“Senin kafana yatmadı sanırım,” dedim.

“Yoo, yatmaz olur mu? Fakat annemin dediğini de yabana atmamak gerek. Süremiz kısıtlı gerçekten. Baştan savma bir şey olursa üzülürüm.”

“Öyle bir şey olmaz,” dedim. “Geceyi gündüze katarız.”

“Bakıyorum coştun. Az önce kaytarmaya çalışıyordun oysaki.”

“O, az önceydi.”

Yalnızca ben değil David eniştenin de iştahı kabarmıştı: “Kamera işlerini yaparsınız burada. Öteki taraf Portekiz’de Lunacım. Korkma, zaman var yani.”

“Seslendirme, alt yazı... Onlarda sıkıntı yaşayabiliriz.”

“Hayır, yok öyle şey. Ne dedi az önce Onur: ‘Geceyi gündüze katarız.’ Değil mi? Doğru söyledi ben?”

Luna fırlayıp kalktı yerinden. David enişteyi iki yanağın-
dan öptü. Babasından gelen güçlü destek, kesin karar ver-
mesi için yeterli olmuştu.

“Şu andan itibaren başlıyoruz öyleyse.”

Sıra salondakilere haber vermeye gelmişti. David eniş-
te önümüze geçti. Daha yolun yarısına varmıştık ki içeriye
seslendi:

“Heey! Karar verildi: Portekiz’e Atatürk gidiyor!”

Kuşkusuz ki içeridekiler
böylesine hızlı bir sonuç bek-
lemiyordu. Şaşkınlıklarını
yüzlerinden okudum. Neyse
ki Luna konuştuklarımızı ça-
bucak anlattı ve taşlar yerine
oturdu. Hatta kimi öneriler
sıralanmaya başlamıştı ki an-
nem telefona uzandı.

“Şu Anday’ı bir arayayım,”
dedi. “Bakalım, o ne diyecek?”

“Anday da kim?” diye sor-
du babam.

“Üniversiteden arkadaşım... Şu anda 100. Yıl Müzesi'nin Müdürü. Sosyal medyada her gün bir şeyler paylaşıyor. Adamın dört bir yanı Atatürk. Bize de yol göstereceğini düşünüyorum.”

Fena fikir değildi. Sessizce bekledik. Annem böyle konularda lafı uzatmaz, söze doğrudan girer. Yine öyle yaptı, durumu güzelce özetledi. Luna'nın yurt dışında olmasını biraz fazla vurguladı ya, olur artık o kadar.

“Hiç uğraşmayın,” dedi Anday Bey, “doğruca bana gelin.”

Annemin omuz başında olduğum için sesini az çok duyabiliyordum. “Bizden yüz tane belgesel çıkar. Ben de elimden geleni yaparım.”

“Çok sevindiririm Anday.”

“Salı günü dokuzda bekliyorum.”

Dereden tepeden konuştular daha sonra. Okul anıları, arkadaşlar falan... Böylelikle ilk adımı atmış olduk.

“Önünüzde koskoca üç gün var,” dedi babam. “Araştırmalarınızı, planlarınızı güzelce yaparsınız.”

Haklıydı. Rahatladık. Ardından başka konular girdi sıraya. Fakat benim aklımın bir köşesine Atatürk belgeseli yerleşmişti bile. Luna'nın da...

ATATÜRK'LE BİR GÜN

Portekiz'den Türkiye'ye ailesiyle birlikte misafirlige gelen Luna'nın, okul ödevi için önemli bir kahramanın belgesel filmini çekmesi gerekmektedir.

Peki kimin? Tabii ki Atatürk'ün...

Arkadaşı Onur'la birlikte, bu zor ama keyifli proje için gittikleri müze, âdeta sihirli bir alana dönüşür. Yapay zekâ marifetiyle Atatürk'ün kullandığı eşyalar dile gelir.

Sadece eşyalar mı? Daha kimler, kimler...

Mehmet Atilla'nın ustalıkla kaleme aldığı *Atatürk'le Bir Gün*, büyük kurtarıcıya dair en merak edilen konuları, yeni nesil bir serüvenin içinde sunuyor okurlarına.